

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 6.

Den 15. Decbr. 1866. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Nor forbivægning og tilkommende Tilværelse.

(Fra „Millennial Star“.)

Der findes kun saa Mennesker, som have rigtige Begreber angaaende nogen anden Tilværelse end den nuværende. De befinde sig her, men de have kun en dunkel Forestilling om, hvorfra de kom, og hvorhen de skulle gaae efter Doden. I Sandhed, den store Deel af Christenhedens Missioner troer ikke den bibelst Lære med Hensyn til Menneskets Forudtilværelse, de betragte derimod den naturlige Fødsel som dets første Oprindelse, ikke alene i Henseende til Legemet, men ogsaa med Hensyn til Ånden. De ere beredvillige til at indromme, at Clementerne, hvorfaf Legemet er sammensat, havde en Forudtilværelse, men forkaste Ideen om en Forudtilværelse for Åndens Bedkommende haade i en organiseret og uorganiseret Tilstand. De antage, at ethvert Menneskes Ånd er stadt af Intet paa eller henved den Lid, da Barnets Legeme organiseredes eller blev født til Verden. Det antages endvidere, at vi derpaa vaagnede fra Økstertilværelse til en Tilværelse, fra et Intet til Virkelighed, at Tanker

og Følelser derpaa opvaagnede og antog en bestemt Form, og at vi saaledes begyndte vor Løbebane som Hornustvæsener. Denne uskriftmæssige, høist urimelige og usornuftige Lære er utsprunget fra en fordærvet Theologi og uværdig til noiere at tages i Betragtning af Nogen, som gjør Fordring paa sund Hornust.

Det er besynderligt, at tænkende Mænd kunne overtale sig til at troe, at Menneskernes Ånder, dannede af Intet, i et Gjennemsnitsantal af omtrent tyve i Minutet bringes ind i Tilværelsen. Hvor meget mere fornuftigt er det ikke at troe, at den Materie, hvorfaf Ånden bestaaer, har haft en Forudtilværelse lige saavel som vore Legemers Bestanddele, — at begge ere evige, og at ikke en eneste Partikel af nogen af dem nogensinde er blevet til af Intet, — at Skabelse betegner Organisationen af de Clementer, som forhen eksisterede, og ikke disses Frembringelse af Intet? Haint er en bibelst Sandhed, dette blot en tom Gisning, en taablig, usornuftig og urimelig Paastand

af Mennester, som troede paa en immateriel Gud, „uden Legeme og Dele,” hvilket er det Samme som ingen Gud. Naar ville dog Mennestene sonderbryde Traditionens Lænker og komme til sund Sands! Naar ville de ophøre at troe paa saadanne Urimeligheder og tage deres Tilslugt til Guds Ord.

Mennestene ere ikke alene uvidende om deres Forudtilværelse, men have tillige et temmelig usfuldkomment Begreb om deres tilkommende Tilstand. Det er vel sandt, at den christne Verden troer paa en tilkommende Tilværelse, men man har føgt at gjøre en saadan Tilstand saa skyggeagtig, saa ulig Alt, hvad der hører til en vilkelig Tilværelse, som det vel var muligt af forestille sig. Saadan Himmel er en aandelig, immateriel Verden „udenfor Tid og Rum” og har Intet at gjøre med Tiden eller Rummet, har ingen Dele, er intet Hele og har Intet tilfølles med Materien. Deres tilkommende Tilværelse er saaledes immateriel, formløs, ulegemlig, og indtager ikke noget Rum, har Intet at gjøre med nogen Bedvaren, er blottet for alle de Egenstaber, som ere følles for Materien, og er lig deres indbildte Gud uden „Dele og Lidenstaber.” Saadan er deres egen Beskrivelse om deres indbildte Himmel, saadan deres Tro, som de offentlig befjende, med Hensyn til deres tilkommende Tilværelse. Djævelen kunde ikke muligvis have opfundet Noget, der vilde have været mere gudsornegende end dette. De værste Former af de hedense Afguder kan med Hensyn til Urimelighed ikke maale sig med Sæterernes Gud, og en hedensk Himmel er et Pallads i Sammenligning med de Christnes Himmel udenfor Tid og Rum; omendskjønt de hedense Begreber om en tilkommende Tilværelse vare falske, ere de dog sammenligningsvis bedre end Troen paa en immateriel Tilstand, hvilken med

andre Ord ikke vil være Andet end en fuldkommen Tilintetgjorelse.

Det er i Sandhed en stor Trost at vide, hvors fra vi kom, og at have en rigtig Kundstab om den Tilstand, vi gaae imode. Denne interessante og hoist vigtige Kundstab kan kun erholdes formedelst Åabenbaring. Gud har åabenbaret saa Meget i saa Henseende, at man høiligen burde fryde sig derover. Der gives imidlertid ikke noget Folk paa Jorden, som har saa stor Aarsag til at glæde sig som de Hellige; til dem har Gud taet og tydelig åabenbaret Meget baade med Hensyn til det Forbigangne og Tilkommende, og dersor vide de, hvad Slags Tilværelse de skulle tale om, hvilke Besignelser de kunne haabe, og hvor de skulle modtage deres evige Arv.

En, som i Sandhed er en virkelig Hellig, skuer ikke fremad efter et immaterielt Opholdssted efter Doden, men han forventer en Himmel med Marker, Huse, Stæder, Plantevægt, Floder og Dyr, — med Throner, Templer, Paladser, Konger, Fyrster, Præster og Engle, — med Føde, Klæder, musikalste Instrumenter osv., hvorf Alt vil være materielt. De Helliges Himmel er en gjenloft, herliggjort, celestial og materiel Skabelse, beboet af virkelige Væsener baade af Mand- og Kvindeløj, inddelte i Familier og ibefattende alle Slægtstabs Forhold, saa som Mand og Hustru, Forældre og Born, medrns Sorg, Krig, Smerte og Død ikke vilde være kendt mere, eller for at tale endnu mere bestemt, denne Jord vil, efterat den er blevet herliggjort, blive de Helliges evige Himmel. Om de forvente at leve som virkelige Væsener med Legeimer, Dele og hellige Sindsbevægelser, — om de som saadanne forvente at kunne bevæge sig, at spise, drifte, samtale, bede, synge, spille paa musikalste Instrumenter, deeltage i uskyldige, selvstabelige Turnoier

og at besøge Nabostæder og Naboverde-
ner, ere virkelige materielle Væsener og
organiserede Elementer med alle deres na-
turlige Egenskaber det Eneste, de kunne
forvente som deres Omgivelser. Om de
troede paa Faderen, forvente de engang at
møde en forherliget, udødelig, aandelig
og virkelig Personlighed; om de troede paa
Guds Son, forvente de at møde et aande-
ligt Væsen med et materielt Legeme med
Kjed og Been — ham nemlig, der er
Faderens udtrykte Billede; om de nyde-
den Hellig-Aands Samfund, forvente de
at faae ham at see som et herligt, aande-
ligt, personligt Væsen, et materielt Le-
geme af Aland; om de haabe at forenes
med Menneskers og Engles Aander, for-
vente de at finde dem materielle.

Virkelighed er med undsættelige Træk
præget paa selve Hinulenes Himmel og
paa alle de evige Skabelser; den er den
sande Betingelse for al Tilværelse, me-
dens en immateriel Masse ikke kan eksistere
hverken i Himmelen, paa Jorden eller i
Hølvede, og kan endog ikke engang tan-
kes eller begribes som noget Virkelig.
En saadan Tanke har alene funnet op-
staae i forvirrede Hjerner hos Mænd,
der have ladt sig omtunle af en vild
Phantasi.

Vi smile ad de Urimeligheder, der
ere blevne optagne i den hedense Gude-
lære, og beklage de stakkels svage Sjæle,
der kunde lade sig bedrage af en saadan
Overtro, og dog kan hele den christne Ver-
den ikke fra den hedense Mythologi op-
vise et eneste Exempel paa en saa aaben-
bar Urimelighed som de Christnes Tro
paa en immateriel Gud i tre Personer
og „uden Legeme, Dele og Lidenstaber.“
Hvorledes nu en af disse ulegemlige Per-
soner kunde blive forsætset, er Noget, der
hører til Sekterernes ubegribelige Hem-
meligheder. Hvorledes en af disse Per-
soner „uden Legeme og Dele“ kunde doe

og begraves, eller hvorledes han kunde
opstaae af Graven og derpaa opfare til
Himmelen, er et andet hoist forbansende
Mysterium i Sekterernes Theologi.

Saadanne ere de Urimeligheder, som
næsten to hundrede Millioner menneskelige
Væsener, der kalde sig Christne, troe paa.
Da de have saadant væmmeligt Nonfens
i deres Troesbekjendelse, kan man vanste-
lig overtale sig til at troe, at det er mu-
ligt, at de kunne være oprigtige. Skulle
vi imidlertid domme efter de Bestræbelser,
som Mange gjøre sig for at forsvare disse
Missfoste, er det indlysende, at Nogle af
dem i den Grad have fordhybet sig i dette
Asguderi, at de virkelig troe paa oven-
ansorte Urimeligheder. Det er en Skam
og Skændsel for Mennesket at tenke, at
noget af vor Slaegt skulde være sunken
saal dybt ned under de hedense Fabler,
at han vilde gjøre sig saa yderst latterlig
og i den Grad vise, at han er blottet for
ethvert Glimt af almindelig sund Men-
neskeforstand.

Det har maattet være et Under for
Nogle, at ikke Hedningerne have udsendt
deres Missionærer iblandt Christenhedens
Nationer for at omvende dem. Men det
er indlysende, at det frygtelig væmmelige
Maleri af Nutidens christne Troesbekjen-
delser vilde have afstrækket selv de ivrigste
iblandt dem fra at forsøge paa et saa
haablos্ত Foretagende. Der gives maastee
Ingen, som vilde have Mod og Sjæls-
styrke nok til at binde an med et saa
frygteligt Uhyre, medmindre de ligesom
de Sidste-Dages Helliges Missionærer varer
udrustede med guddommelig Myndighed
fra Himmelen. Det kan imidlertid ikke
ventes, at selv en Engel fra Lysets Egne
skulde kunne opvække dem, der i saa lang
Tid have været indhyllede i et saa tykt
Morke, og hvis Traditioner saa længe
ere blevne nærede ved Tilbedelsen af et
Væsen „uden Legeme og Dele.“

Men lad imidlertid de Hellige med Taalmodighed bære over med denne funke Slægts Uvidenhed; lad dem være fulde af Medlidenhed mod de bedragne Mæsser; lad dem ved Fornuftgrunde og formedelst Guds Ord, Kjærlighed og Overbærenhed om muligt søge at bringe dem paa den rette Vej, eller i det Mindste, hvis de ikke formaaet at løste dem op af det dybe Dynd, i hvilket de ere nedsfunkne, de dog trofast maatte opfylde deres Pligter mod dem som Hellige, paadet Folgerne af deres falste Religionsystemer maae komme paa deres egne og ikke paa Rigets Borns Hoveder. Lærer dem, at paa hin store Dommens Dag ville de til deres Bedrøvelse komme til at erfare, at, medmindre

de omvende sig, vil den evige Retfærdighed blive udøvet af en Gud, som har Sindsbewægelse, og hvis Vrede vil afspeile sig i hans Asyn og brænde indtil det nederste Helvede over alle Uretfærdige og Ugudelige. Lærer dem, at han, som sidder paa Thronen, ikke er et ubegribeligt Intet „uden Legeme og Dele,” men et herligt og virklig Wæsen, en mægtig Herre, en viis Lovgiver og en stor Dommer. Lærer dem, at Tilstanden hinselfdes Graven ikke er en immateriel, drommende, skyggeagtig Tilværelse, men en haandgribelig, substancial, materiel Virkelighed, en Himmel, som har Grundvolde, en Verden, der aldrig vil faae nogen Ende.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltfoststad den 6te Octbr. 1866.

Fra („Deseret News.”)

Confereneen fæstnede i Bowery i Store Saltfoststad Löverdag Morgen den 6te October 1866. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhoiningen var det overste Præsidentstab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa A. Lyman, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Crastus Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det overste Præsidentstab over de Halvfjærds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Edredge og John Van Cott.

Af Præsidentstabet for Overpræsternes Qvorum: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentstab: Daniel Spencer og George B. Wallaee.

Af de præsiderende Bisstopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maughan, præsiderende Bisstop i Cache County, Lorin Farr, Præsident — og C. W. West, præsiderende Bisstop i Weber County.

Hurtigstrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal andre Eldster og Bisstopper fra forskellige Steder i Territoriet.

Conferencen faldtes til Orden af

Præsident Brigham Young. Derpaa sang Tabernaklets Chor: „Morgenens frembryder.“ Bon af Eldste Orson Hyde. Sang af Tabernaklets Chor: „Gaaer ud, I Herlighedens Sendebud.“

Præsident B. Young sagde, at hans Ønsker og Bonner vare, at Israels Eldste og alle de Hellige maatte stedse have saa meget af Guds Aaland, at de aldrig vilde lade sig bedrage, og han spurgte, om det ikke vilde være godt for de Eldste, naar de talte, at bære Bidnesbyrd om Herrens Værk. Han var Bidnesbyrd om dets Fremvægt og de Helliges Fremadskriden i det evige Livs Grundsætninger, samts spurgte: Om der var Nogen, der ikke havde voget i Troen og modtaget Abenbaringer fra Gud, hvem der da havde hindret dem deri eller lært dem Noget, som forhindrede dem i at annamme nogensomhelst Velsignelse, de kunde ønske sig i Retsfærdighed?

Præsident H. C. Kimball bar Bidnesbyrd om Oprættelsen af Guds Rig og ansorte Jesu Ord: „Guds Rig er inden i Eder,“ og idet han paaviste, at de, der havde viist Lydighed mod Sandheden og have Herrens Aaland sanit Rigets Grundsætninger i deres Hjerter, ere Modtagerne af de Velsignelser, som indebefattes i de ansorte Ord. Ligeledes bar han Bidnesbyrd om, at de Hellige som et Folk betrægtet havde voget i Retsfærdighed, Tro og gode Gjerninger.

Præsident D. H. Wells talte om Herrens Forjættelse til sine Eldste og sagde, at dersom de vare villige til at gaae ud uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet for Nationerne, skulle de saae Fode og Klæder og Alt, hvad de behovede; Enhver, som havde gaaet ud i Tro, havde seet Opsyldelsen af denne Forjættelse. Han talte ligeledes om det Lovste, som de Eldste gjøre, at de, der ville ahyde Evangeliet, skulle saae et Bidnesbyrd om dets Sandhed — et Lovste, som ingen

Bedrager kunde gjøre med den fjerneste Udsigt til at see det opfyldt. Ikke destomindre er dets Sandhed blevet beviist af Tusinder, som idag kunne bære Bidnesbyrd derom. Han opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed i Opfyldelsen af deres Pligter, og henviste til de rige Velsignelser, vi nyde baade af Himmelten og Jorden, saa at vi nu have det Privilegium at have nok at gjøre med at tage Bare paa det Korn, som Jorden i dette Aar har fremsaaet i saa stor Overflodighed — foruden enhver anden Velsignelse, vi nyde, timelig som aandelig. Han formanedede de Hellige til at være flittige til at bede og ydmige for Herren, paadet de kunde blive bewarede fra det Onde.

Sang af Choret, og Bon af Eldste Geo. Q. Cannon.

Kl. 2. Eftermiddag.

Sang af Choret fra Ogden og Bon af Eldste John Taylor. En Sang, der af Eldste H. W. Mabbett var forfattet for denne Lejlighed, blev assungen af Eldste George Teasdale, og Chorene udførte af Tabernaklets Sanger.

Eldste Orson Hyde talte paa samme belærende Maade til Førsamlingen og ansorte Jesu Ord til Nephiterne: „Da skal Faderens Værk begynde iblandt Nationerne“ osv., og paaviste ved oplysende Exempler, at Herren havde paabegyndt sin Gjerning for at fuldbyrde sine Hensigter iblandt Menneskene, og sagde, at de hurtigt modnes til Ødeleggelse, hvis de ikke ville annamme Sandheden, medens Guds Hellige gaae utallige Velsignelser imøde, saafremt de forblive trofaste. Han aflagde et kraftigt Bidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og Præsident B. Young den Mand, som er blevet bestillet og antagen af Herren til

at bestyre hans Kirke efter Propheten Josephs Død.

Sang af Choret fra Logan.

Eldste John Taylor talte om Organisationen af Jesu Christi Kirke, og paaviste, at Nutidens christne Kirkesamfund vare ifolge Bibelen forkeerte baade med Hensyn til Lære og Organisation, uagtet man paastaaer, at de alle ere baserede paa denne Bog som en Aabenbaring fra Gud. Han hentydede til sit tidligere Studium af den Hellige Skrift, hvorved han blev overbevist om, at Christi Kirke, saaledes som den var organiseret i Jesu og Apostlernes Dage, havde Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignalser, hvilke stulde vedblive, saalenge Gud anerkendte den som sin. Disse Velsignalser kunde han ikke finde i Verdens Kirkesamfund, men siden den Tid han formedelst Guds Hjælp sandt dem, saaledes som de vare blevne bragte for Lyset ved Joseph Smith, havde han forkyndt det glædelige Budstab. Herren havde saavel for ham som for Tusinder andre bekrætet Sandheden af de Ord, som udtales af hans Ejendomme. Han sagde, at Evangeliets Prædiken, Præstedommetes Mandighed og de kraftige Vidnesbyrd om Sandheden, som vare blevne aflagte iblandt Nationerne, havde samlet Alle, der vare komne sammen for at holde Guds Beslinger.

Idet han talte om Vidnesbyrd, sagde han: „Gud har talet, Himmelene ere blevne aabnede, og hvem iblandt de Hellige reed det ikke? Han har talet fra Himmelene; han er vor Gud, vi ere hans Folk, og vi vide det, og ingen Magt kan standse hans Værks Fremadstriden.“

Sang af Choret fra Ogden, og Bon af Bisshop P. H. Young.

Søndag den 7de, Kl. 10 Forniddag.

Det store Bowery var oversyldt af en deltagende og opmærksom Forsamling, medens store Flokke vare nødte til at gaae bort, da de ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Taleren.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bon af Eldste Lorenzo Snow. Derpaa sang Choret fra Logan: „Sødt er dit Værk.“

Eldste Wilsford Woodruff stod frem og bar Vidnesbyrd om Sandheden paa en meget interessant Maade. Han fortalte, hvorledes Herren havde virket paa ham, medens han endnu var et ungts Menneske og inden han havde hørt Evangeliet, for derred at berede ham til at annamme det. Eigeledes fortalte han, hvorledes Gud havde virket paa Præsident Young og mange Andre af de Eldste netop i den samme Hensigt. Derhos talte han ogsaa om Modstanderens Bestrebelser for at odelagge disse ædle Ander, som havde annammet Sandheden i Kirkens tidlige Dage, og om de onde Ander, hvilke til forsættelige Tider kom til dem i store Skarer i det samme Niemed. Han sagde, at han saaledes var blevne anfalden i London, medens han var i Selstab med Eldste George A. Smith, men da viste tre Engle sig for ham og befriede ham fra de onde Aanders Magt og Nærverelse. Dette, sagde han, havde han aldrig fortalt offentligt for, men den Aand, der led-sagede dette Vidnesbyrd, var et tilstrækkeligt Bevis for den store Forsamling, som for første Gang hørte det, angaaende Sandheden deraf. I sine Bemærkninger fortalte han mange interessante Begivenheder som Beviser paa Herrens bestyttende Baretægt over sine Ejendomme.

Eldste J. D. McAllister sang: „Beg lever for dem, som mig elste.“

Eldste Crastus Snow fremtraadte derpaa og sagde, at Evangeliet bragtes ham i Staten Vermont, medens han endnu

var en Dreng, og han talte om, hvorledes Guds Kraft hvilede over ham og beseglede Sandheden af det Vidnesbyrd paa hans Hjerte, som bragtes ham af Eldste Orson Pratt, der var den Første, som prædikede Evangeliet for ham. Fra den Tid af og indtil nu havde han været beflæstiget med at prædike Sandheden for denne og andre Nationer, idet han opfogte de Oprigtige af Hjertet. Han fortalte en Deel af sin egen Historie, forsaa vidt den stod i Forbindelse med Kirkens, og talte om de Forfolgelser, han i Forening med sine Brodre havde udholdt for Evangeliets Skyld. Endvidere sagde han, at det var Gud og ikke Menneskets Magt, som altid havde opholdt hans Ejernere og ledet Alt til det Bedste for sit Værks Fremme. Idet han var Vidnesbyrd om Guds Værk, henpegede han til Evangeliets Virkninger paa dem, som annamme det, ligesom han hentydede til Fremkomsten af Mormons Bog, til Tydeligheden af de Lærdomme, som indeholdes deri og til de Belsignelser, de have annammet, hvilke have modtaget den som en Aabenbaring fra Gud.

Sang af Dydens Chor, og Bon af Eldste George D. Watt.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen var om muligt endnu større end om Formiddagen.

Sang af Tabernaklets Chor, Bon af Eldste W. W. Phelps og Sang af Choret fra Ogden, Sakramentet administreredes af Bislop Hunter og assisterende Brodre.

Præsident B. Young talte om den Overeensstemmelse i Folelser, som hersker hos Alle, der annamme Evangeliet, og om deres Attraa efter at forkynde dets Sandheder for alle Menneskenes Børn.

Mennestestagten kan aldrig lære at kjende Gud paa nogen anden Maade end den, han selv har bestemt. Han talte om den Tid, da han først hørte Evangeliet, og om hvor noie den Saliggjørelsens Plan, som forelagdes ham af ulærde Mænd, stemmede overeens med det nye Testamente. Ligeledes talte han om den store Overslodighed af Vidnesbyrd, som ledsage Guds Værk i vor Tid og selv i Kirkens tidligere Dage ledsagede samme. De Religionssystemer, som forkyndes iblandt Menneskene, lære dem ikke, hvorledes de skulle stride fremad i Guds Kundstab, ei heller have de Magt dertil. Evangeliet er den eneste sande Philosophi i Himmel og paa Jorden, og naar det er blevet prædikt for alle Nationer som et Vidnesbyrd, da kommer Enden for de Ugadeliges Herredomme.

Han talte om de Helliges Nedstættelse i dette Land, de Banseligheder, de stodt paa, og hvilke de maatte bekæmpe, — om den Venlighed, hvormed de Fremmede, der i Begyndelsen af Landets Bebyggelse droge igjennem samme, blevet behandlede, og om den fuldkomne Sikkerhed med Hensyn til Liv og Dyd og den Frihed for Oversald og Fornærmelser, som dengang udmarkede denne Stad og ethvert Settlement i Territoriet. Man sogte nu at indfore „Civilisationen“ i dette Samfund og prøvede paa at faae om-dannet samme, idet man bestræbte sig for at tilintetgjøre Fred, Dyd, Orden, Venlighed og Alt, hvad der er godt. Han spurgte de Tilstedeværende — baade Hellige og Ikke-Hellige, men som dog ere venligfindede mod dette Folk — om de vilde tillade Spille- og Drinkehus og lignende Steder, som ledede til og fremavlede alstens Laster. (Den tilstedeværende store Forsamling gav ved oploftede Hænder tilhjende, at man ikke vilde tillade, at der eksisterede Spillehus, Drinkelipper eller

berygtede Huse iblandt sig. Om Nogen havde Noget imod dette Votum, blev han opfordret til at vise det, men ikke en eneste Haand oploftedes). Præsidenten fortsatte derpaa og paaviste de Ønder, som var de uudeblivelige Følger af Spil, Drunkenslab og lignende Laster. Der er kun meget Faar af dem, der leve iblandt dette Folk, hvilke, om de end have andre Anstuelser end de Hellige, gjøre sig skyldige i disse Laster, opmunstre dem, eller soge at understøtte dem, som have Noget dermed at gjøre, hvorimod enhver god Borger vil, unseet hans Troesbefjendelse, bidrage Sit til deres Undertrykelse, paa det Samsundets Fred og godt Ordnen maatte fremmes.

Han hentydede til Propheten Joseph Smiths Familie og til den Kjærlighed, som Kirkens Authoriteter og de Hellige stedse havde næret til samme, og han fortalte nogle Træk af Josephs Historie, hvilket noskøm bevisste, hvorlangt hans nærmeste Paarorende varé afvegne fra den rette Vej, og det Samme vilde blive Tilfældet med Enhver, der vilde efterfolge dem, saalænge de fremture paa deres nuværende Bane.

Derpaa sagde han, at han vilde fortsætte Conferencen, indtil han ansaae det for rigtigt at slutte den.

En Lovsang blev assungen af Tabernaklets Chor. Derefter talte Præsident Kimball i nogle Minuter og bekræftede Præsident Youngs Bemærkninger med Hensyn til Propheten Josephs Familie, hvor paa han sluttede Forsamlingen med Bon.

Aften Kl. 6^{1/2}.

En Forsamling for Præstedømmet blev afholdt i Tabernaklet, som var ganste

opsyldt. Taler blev holdt af Bisshop Hunter, Eldste John Taylor og George Q. Cannon, der berørte Brødrene angaaende flere Punkter vedkommende deres Pligter.

Mandag den 8de, Formiddag Kl. 10.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bon af Eldste Joseph F. Smith. Derpaa blev en Sang assungen af Choret fra Ogden.

Eldste George A. Smith talte til Forsamlingen og fortalte flere Træk fra de sidste Dage af Propheten Josephs Liv, og sildrede de Gjenvordigheder, han maatte gjennemgaae, hvilke bragtes over ham deels formedelst falske Brødre og deels formedelst andre Uarsager. Han talte om den Åabenbaring, Joseph sit angaaende Polygami, og om den sidste Samtale, han havde haft med Propheten angaaende dette Punkt, og hvori denne havde sildret den Salighed, Herlighed og Ophoelse, som derved vilde opnaaes. Ligeledes hentydede han til mange andre interessante Punkter og Begivenheder.

Derefter stemmede Præsident Young. Han fortalte flere Begivenheder og Kjends- gjerninger af Propheten Josephs Historie med Hensyn til den Myndighed, som var blevet anbetret de tolv Apostler til at opbygge Riget, og sagde, at i denne Hensigt varé alle Noglerne og Magten blevne overgivne til dem.

Eldste George A. Smith gjorde endnu nogle faa Bemærkninger, og stadsfæstede Rigtigheden af det, Præsident B. Young havde sagt.

Sang af Choret fra Logan, og Bon af Præsident D. H. Wells.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Conference-Forsamlingerne i Store Saltøsstad.

(Fra „Deseret News.“)

De Forsamlinger, som ere blevne agholdte i dette Aars Halvaars-Conference, have været særdeles talrigt besøgte, medens Guds Aand har været rigelig udgydt baade over Talere og Tilhørere. Ved nogle af disse Forsamlinger var „Bowery“ oversyldt med Mennesker længe før den bestemte Begyndelsestid, og enhver Tomme Jord, der var saa nær, at man dersra kunde høre, hvad der blev talt, var optagen, medens Hundreder Omkringstaaende ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Talerne.

Den Genstemmighed, som gjorde sig gjældende i de store Forsamlinger, kan ikke nogetsteds finde sin Lige udenfor dette Territorium i nogetsomhelst Samfund, det være sig i religios eller politist Henseende. Det er denne Enighed, som Sandhedens Fjender ikke kunne forståe eller gjøre sig Nede for, og da de domme efter deres egne onde Hensigter og Altraær, frygte de for, at den kan blive anvendt til lignende Viemed som dem, de selv vilde benytte den til, hvis den ogsaa kunde komme il at blive herstende iblandt Saadanne, som ere villige til at arbeide med og for dem i Udførelsen af deres vanhellige Planer. Dersom de imidlertid ikke, saaledes som de gjøre, lode sig forblinde formedest deres Gjenstridighed og Ugrundelighed, kunde det aldrig slaae feil, at de jo maatte see den praktiske Udvikling og Virkeliggjorelsen af den Enighed, som Frelseren erklærede skulle herstede iblandt dem, der annammede og levede efter Evangeliet, idet han sagde: „Dersom I ikke ere Get, ere I ikke Mine.“ En tiltagende Kundstab om Sandheden og den Hellig-Aands Virkninger paa deres Hjerter, som annamme den, kunne alene rembringe en saadan Enighed, og den Genstemmighed, de forsamlede Tusinder af Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen, er det herligste og kraftigste Vidnesbyrd, som nogensinde kan blive aflagt for Verden, om at de ere besjælede af denne Aand og at Evangeliets Sandheder iagttares og holdes af dem. Det er en Lettie, hvoraf de Bise og Tænkende iblandt Menneskeslægten kunne lære Meget. Det viser os, at Guds Værk vojer og strider fremad, samt at den Dag, da Fred og Velvillighed skulle blive herstende paa Jorden, nærmer sig, og da „ethvert Menneske overalt skal finde en Broder og en Ven.“

Jesus jagde ved en vis Lejlighed: „Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 76.)

Jeg tilbragte endnu et Par Dage med at gjøre Forberedelser, og da havde Catherwood Nok at gjøre i mindst en Maaneds Tid. Da vi satte afstede for at besøge Ruinerne, troede vi ikke, at vi kunne have Noget at gjøre der mere end en to eller tre Dage, og jeg antog, at jeg ikke godt kunde forblive der længere. Jeg frygtede for, at der vilde opståe en fortvivlet Kamp for at komme i Besiddelse af Negjeringsmagten, og da jeg var bange for, at jeg imellem Ruinerne skulle tage min politiske Indflydelse, ansaae jeg det for rettest at deeltage i Valgkampen. Et Raad, i hvilket baade Catherwood og jeg var tilstede, blev afholdt ved Hoden af et Mindesmærke, og siden fortsatte vi det i Don Miguel's Hytte. Sagen blev drosset fra alle Sider. Ophidselsen i Landsbyen havde fuldkommen lagt sig, og man lod os ganste usorstyrrede. Catherwood havde Bruno og Franeisco, Don Miguel, hans Hustru og Bartolo under sit Herredomme. Det var haardt at fås til, men vi enedes om, at jeg skulle begive mig til Guatimala, medens Catherwood skulle blive tilbage for at fuldende sine Tegninger. Han blev ogsaa tilbage, men efter at have gjennemgaet mange Gjenvordigheder, nødtes han til at forlade Stedet paa Grund af Sygdom. Han vendte siden tilbage igjen og fuldførte sine Tegninger, og nu ville vi give nogle Omrids af det Hele.

I kort Afstand fra Templet og indenfor de terrassedannede Mure, der sandsynligvis engang havde staet i Forbindelse med Hovedbygningen, træffer man paa „Asguderne,“ der paa en saa eien-

dommelig Maade udmaerk Ruinerne i Copan. Lagtet de være saa nær, kunde man dog paa Grund af Skovens Dæthed ikke se den ene fra den anden. For at forvisse os om deres inddyrdes Stilling, lode vi hugge en Abning gennem Skoven, hvorfra vi kunde bestemme Beliggenheden og den inddyrdes Afstand, og jeg anfører dem her i den Orden, de staar. Den Første stoder man paa tilvenstre for Hodstien. Denne Statue er falden ned, og Ansigtet er ødelagt. Den er tolv Fod høj, og tre Fod eg tre Tommer paa den ene Side og fire Fod paa den anden.

I en Afstand af 200 Fod staar der en anden Statue, hvilken er elleve Fod og otte Tommer høj samt tre Fod og fire Tommer paa hver Side. Den vender mod Øst og staar paa et Hodstykke, der er sex Fod i Tiirkant, medens det Hele hviler paa en rundagtig Grundvold af Steen, segten Fod i Diameter. Foran den er der i en Afstand af otte Fod og ti Tommer et Alter, som tildeles er begravet. Det naaer tre Fod og tre Tommer over Jordens, er syv Fod i Tiirkant og staar noget paastraa over for „Asguden.“ Biraterne paa den bestaae af halv ophevet Arbeide med dristige Tegninger, og den har holdt sig godt.

Der ere Indgraveringer baade paa For- og Bagsiden. At slutte fra den totale Mangel paa Skæg og fra Klædedragten, synes det at have været en Quindestilkelse, medens Ansigtet viser nogle særlige Træk, der lader formode, at det skal være et Portræt.

Indgraveringerne paa Bagsiden ere ganste forskellige fra dem paa Forsiden.

Hovedet er i Midten og omgivet af kunstigt sammenføiede Smykker. Ansigtet er bestadiget, men Omridsene ere smukt formede; ved Foden er der anbragt smaa Tavler med Hieroglypher. Ved Siden er der et Alter, som danner fire store Hoveder, hvilke ere underligt grupperede, saa at man ikke let kan finde Nede deri. Det kunde ikke blive anbragt paa sit rette Sted uden at skjule de nedre Dele af „Asguden.“ Da Gathewood astegnede Forsiden, stod han altid mellem Alteret og denne Mindestotte.

Lidt bagved dette Oldtidsminde træffer man paa et af de skønneste Mindesmærker i Copan, og med Hensyn til Arbeitsets Udførelse kan det sammenlignes med det smukkeste Billedhuggerarbeide i Egypten. Det vilde tilvisse være umuligt selv med Nutidens bedste Redskaber at drive det til en større Guldkommenhed i at udhugge Steen. Det staer ved Foden af en Muur, der hæver sig trinvis, alene med Hovedet og en Deel af Brystet over Forden. Det Øvrige er begravet, men er sandsynligvis ligesaa fuldkomment som den Deel, der er synlig. Da vi først opdagede denne Statue, var den begravet lige til Dinene. Idet vi bragtes til at studse ved Billedhuggerarbeidets Skønhed og ved at betragte den sorgelige og beklagelsessværdige Stilling, hvori den befandt sig, begyndte vi at grave omkring den. Da Forden var jævn lige inttil dette Mindesmærke, iværksatte vi Udgavningens ved at løsne Forden med Macheteerne og derpaa kaste den bort med Hænderne. Eftersom vi stred fremad med vort Forehavende, dannede Forden en Bold rundt omkring, hvilket vanskeliggjorde Arbeidet. Indianerne brugte deres Macheter saa sjødeslost, at vi varne bange for at lade dem arbeide tæt ved Stenen, hvorfor vi begyndte at kravle med Hænderne. Det var imidlertid umuligt at fortsætte der-

med; Forden var holdt sammen formedeslæt Rødder, som snoede sig om og fastholdt Monumentet. Det var nødvendigt, at Forden slaffedes aldeles bort rundt omkring Stenen i en Afstand af ti Fod, men da vi ikke havde passende Redskaber dertil og desuden frygtede for, at Billedhuggerarbeidet skulle bestadiges, foretrak vi at lade det være, inttil vi enten selv engang i Fremtiden kunde udgrave den, eller det kunde blive gjort af Andre, som maatte komme til at besøge Stedet. Hvo disse end maatte være, troer jeg næsten, at jeg vilde misunde dem den Fornoelse at gjøre det.

I en Afstand af halvtredsindstyve Fod længere mod Syd er en Mængde nedsaldne Billeder ved et Alter, og i halvfemsindstyve Fods Afstand staaer der en Statue med Ansigtet mod Øst; den er tolv Fod høj og tre Fod i Hæirkant samt staaer paa et aflangt Fodstykke, der er syv Fod fortil og sex Fod og to Tommer paa Siderne. Foran den i otte Fod og tre Tommers Afstand er et Alter, som Fod og otte Tommer langt, tre Fod og otte Tommer bredt samt fire Fod højt.

Ansigtet paa denne Statue viser tydelig, at den skal forestille en Mandeperson. Skægget har et underligt Udspringende og er sammenbundet med Knebelsbarterne og Haaret. Ørene ere store, men unaturlige; Udtrykket er majestatis, Mundens tildeels aaben, og Diestenene synes ligesom at ville flyve ud af Dinehulen; Hensigten med Billedet synes at have været at indgyde Skrat. Fodderne ere prydede med Sandaler, sandsynligvis forsørellige af Huder af et eller andet vildt Dyr efter Nutidens Skit og Brug.

Bagsiden af en anden Mindestotte stikker mærkeligt af mod det frækkeste Billeder paa Forsiden. Den har intet Sælsomt ved sig eller Noget, som kunde udledes fra Indianernes raae Begreber,

men er mærkværdig paa Grund af dens overordentlige Unde og Skønhed. Paa vores daglige Spadseretur stansede vi ofte for at se paa den, og jo mere vi betraktede den, jo sjønnere forekom den os. Andre syntes derimod bestemte til at

indgyde Skæl, og med deres Altere foran sig bragte de os undertiden til at tænke paa et forblindet, bigot og overtroist Folk, der maaßese bragte deres Afguder Men-nestekosse.

(Fortsættet).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840.

(Fortsat fra Side 78.)

Jeg haaber imidlertid at kunne flytte til Commerce og agter at komme ind i Menigheden til næste Æraar. Jeg troer, jeg vilde komme til at føle mig langt lykkeligere iblandt Eder. Jeg har Meget at meddele Eder, men jeg stulde helst onste at gjøre det mundligt, og foreslaaer derfor, at vi mødes i Springfield første Mandag i December forstcommende, da jeg paa den Æld vil komme til at blive der i Forretningsanliggender vedkommende de Forenede Stater.

Hvis jeg flytter til Commerce, tænker jeg at drive min Forretning der, og i det Viemed har jeg indlagt et Stykke fra „Louisville Journal,” for at I skulle kunne danne Eder et Begreb om min Forretningsdygtighed.

Den første i denne Maaned blev jeg bestillet til Staten Illinois' General-Quartermester, hvilket Embede jeg tænker at beholde i nogle Aar.

Jeg haaber, I befinde Eder fuldkommen vel. I Haast. Skriv til mig strax.

Eders ørbødige
J. C. Bennet.

Til
Herr. Smith og Rigdon.

Mandagen den 27de.

General - Quartermesterens
Contoir, Fairfield i Illinois,
d. 27. Juli 1840.

Til Deres Velærværdigheder Sidney Rigdon og Joseph Smith, jun.

Mine ærede Venner! For nogle Dage siden skrev jeg til Eder fra dette Sted, men min stærke Altraa efter at være hos Eder og Eders Folk tilskynder mig nu at skrive igjen, og jeg haaber, at det ikke vil blive anset for Paatrængenvæd af saadanne Venner som Eder, hvilke jeg altid har elsket saa høit.

Bed den sidste Sammenkomst, som de Forenede Staters Distrikts- og Kreds-Ret havde i Springfield i forrige Maaned, havde jeg den Ære at være Medlem af de Forenede Staters Storjury for Illinois' Distrikt, og jeg havde haabet at træffe Eder der, men blev sluppet. Jeg bivaanedede en af Eders Folks Forsamlinger ligeoversor Lowrys Hotel, men jeg gav mig ikke tilkjende, da der ikke var Nogen i Forsamlingen, som jeg havde personligt Bekjendskab med.

Jeg vil efter moden Overveielse give Eder det Raad, at I bør samle hele Eders Samsfund paa eet Sted. Dersom Hancock County med Commerce som Hoved-

handelsplads bliver Stedet, saa er det godt; bestemmer det saaledes og lader os arbeide i Fællesstab. I kunne i ethvert Tilfælde stole paa mig. Jeg er hos Eder i Aanden, og vil, saasnart Omstændighederne tillade det, ogsaa personlig være hos Eder, og hvis det er Eders Ønske, skal jeg komme strax. Jeg attræer ikke Rigdom; jeg ønsker at være lykkelig og er tilfulde overbevist om, at jeg ifolge mine nuværende Anstuelser kan glæde mig mere iblandt Eders Folk end i nogetsomhelst andet Samsund. Jeg haaber, at den Tid snart skal komme, da Eders Folk skal være mit Folk — og Eders Gud min Gud.

I vide, at jeg dengang I var i Fare og under Horsfolgefører i Missouri tilbod Eder al den Bistand, jeg kunde yde Eder, og hvis Striden ikke var blevet endt saa hurtigt, vilde jeg dengang være kommen til Eder; men takket være Gud, at han udfriede Eder fra en rasende, men seig Hjendes Hænder.

I det Tilfælde, at jeg kommer til at flytte til Commerce, tænker jeg ikke at fratrede mit Embede som Staten Illinois' General-Qvartermester, medmindre I skulle raade mig dertil. Ligeledes tænker jeg at drive min Forretning, men paa samme Tid skal jeg bruge mine Talegaver til Bedste for Eders Folk og til Forsvar for den sande og hellige Tro. Mit Motto skal være: „Enighed, Frihed, Karakteersfæthed og Venlighed mod Andre.“

Ville I være af den Godhed at give mig en omstændelig Beretning om Befolkningen i Commerce og Hancock County, om Landets og Jordbundens Bestaffenhed — samt angaaende Klimatet og Stedets Sundhed osv. Hvormange af Eders Folk boe der? Vær af den Godhed at skrive strax. „Louisville Tidende“ medfølger; I ville behage at spørge efter den.

Med dyb Agtelse tillader jeg mig at undertegne mig

Eders ørbodige
John C. Bennet.

Ældste John Taylor affseilede fra Liverpool til Irland.

Mauvo, den 28. Juli 1840.
Horace N. Hotchkiss.

Min høre Herre! Jeg har rigtig modtaget Deres Strivelse af forrige Maaned, hvori De opgiver Storrelsen af det Land, De vilde sælge. Som Svar herpaa maa jeg sige, at vi endnu ikke have undersøgt Landet, og derfor have vi heller ikke funnet satte nogen Bestemmelse des angaaende, men det er sandsynligt, at nogle af mine Venner ville tage derhen til Efteraaret, og enten vi skulle anse det for Viisdom at ned sætte os der, eller vi skulle vælge et andet Sted, skal De blive underrettet derom saavel som om de Foranstaltninger, vi maatte træffe.

Det gjør mig ondt at høre, at Deres Hæbred er saa daarlig, men jeg haaber, at De fuldkommen vil have gjenvundet den, inden disse Linier naae Dem. Det skulle være mig sørdeles hjært, hvis jeg kunde have nogen Udsigt til, at de to Begler, som ere forfaldne til Udbetaling i næste Maaned, kunde blive udbetaalte til Forfaldstid, eller om ikke for, saa dog til Efteraaret. Da vi have havt store Vanfæligheder at kjæmpe med (hvilke nødvendigvis ere forbudne med et nyt Settlement), ligesaal vel som med Hattigdom og megen Sygdom, ville vi sandsynligvis ikke blive ifstand til at betale første Termen, førend vi ere komne lidt paa Fode, og det glæder mig at kunne sige, at Udsigterne ere gode. Under disse Omstændigheder see vi os nødsagede til at bede Dem om Henstand, og jeg nærer ingen Twivl om, at jo vor Begjæring vil blive opfyldt. Imidlertid skulle vi bestræbe os

for at betale enhver Fordring, og dersom vi ikke kunne gjøre det, ere uheldige Omstændigheder og ikke Mangel paa Villie Marsagen dertil. Uagtet vort Folks forarmede Tilstand og de uheldige Omstændigheder, under hvilke vi have maattet arbeide, haaber jeg dog, at vi til sidst ville overvinde dem og igjen komme til at nyde de Belsignelser, som flyde af Belstand, Fred og Overflodighed.

Et foregaaende Brev have vi underrettet Dem om, at vi have betalt Hr. William White de tusinde Dollars, som ere førstilt anførte i Deres Obligation. For nogle Dage siden besøgte han os her paa Stedet, og vi kom overeens om, at han skulle give os et Dokument paa ni og firsindstyve og et halvt Akres Land, imod at vi skulle give ham et Skadeslosbrev og betale ham Renter for de tusinde Dollars, som han skulle have af dem, i hvilket vi samtykede. Jeg har derfor saaet Skjede paa Landet og har betalt ham Renterne. Mine Grunde, hvorfor jeg har handlet saaledes, ere, at der ere Nogle, som ønske at høbe Lodder, forudsat de kunde faae gode Adkomstdokumenter paa samme, og deres Bevæggrunde til saaledes at høbe Land er den, at de der ved tænke at kunne forstaffe sig Penge, idet de vilde komme i Besiddelse af Dokumenter; dersom vi blot kunde lade dem faae en Gjældsforstrivning, vilde de ikke anstrengte sig saa meget. Jeg troer, at dette vil være baade til Deres og vor Fordeel, og jeg haaber, at vi lidt efter lidt ville blive i stand til at sælge nogle Lodder for kontante Penge.

Jeg haaber, at denne Overenskomst med Hr. White vinder Deres Bisald, endstjendt det er en Afsigelse fra Regelen

for den almindelige Forretningsgang; vi handlede, som vi gjorde, paa Grund af den Fordeel, det vil være, og jeg haaber, den er gjensidig. Det Rentebelob, der er betalt til Hr. White, udgjor efter Fradrag af de 61 Dollars og 50 Cents, som han skyldte Dem i Leie, fire og firsindstyve Dollars og syvgetstyve Cents. White fortalte os, at De var kommen overeens med ham om at betale ham saa megen Rente for Pengene, som den han kunde faae andre Steder. Som en Folge heraf gik vi ind paa at betale ti pGt. I det Haab, at den omhandlede Sag vinder Deres Bisald, forbliver jeg

Deres ærbodige og lydige Tjener
Joseph Smith, jun.

E. S. De vil erindre, at ifolge vor mundlige Aftale, skulle Renterne i det mindste ikke blive fordræde i de første fem Aar. Ikke destomindre ville vi bestræbe os for at betale dem saa snart som muligt, og jeg haaber, at naar jeg etterfaaer den Fornøjelse at tale med Dem, De vil bliye fuldkommen tilfreds med vor Handлемaade og vores Bestræbelser at opfylde alle vores Forpligtelser.

J. S. jun.
Fairfield i Wayne County i Illinois, d. 30. Juli 1840.

Ærede Venner! Det er med Vanstighed jeg kan give Slip paa den Lykke, jeg kunde nyde ved strax at lade mig dobe til Eders elstede Folks sande Tro. Jeg har strevet flere Breve til Eder og sendt Eder flere Aviser til Commerce, og jeg haaber, I have rigtig modtaget dem, da de indeholder nogle Artikler, som ere magtpaalliggende.

(Fortsættet.)

Nyheder.

En g l a n d. Øvægpesten i Storbritannien betragtes som fuldstændig standset. Antallet af Dyr, som ere døde fra 1ste Mai s. A. til 15de Novbr. d. A., beløber sig til 304,000.

Feniernes Sammensværgelse vedbliver at fremkalde alvorlige Belymninger, og man frygter i desto højere Grad for en Opstand paa Irland, jo mere det Rygte udbredes sig, at Stephens allerede befinner sig paa Den. I Liverpool har man beslaglagt en fra Amerika ankommen Kiste, som indeholdt Vaaben, Munition og en Officeruniform, der var rigt forsynet med den irske Harpe. Paa forskellige Steder i Irland vedblive Fængslingerne. Flere Krigsfartsier krydse omkring Den.

Sp a n i e n. Gjæringen i Spanien tiltager; man har nylig opdaget en ny vidiforgrenet Militærsværgelse, og Fængslinger og Deportationer høre til Dagens Orden. Dronningens Omgivelser have gjort hende opmærksom paa den Fare, der truer Dynastiet og raadet hende til at give efter for Folkets Ønsker, men forgjøves.

Ty r k r e t. Den største Opstand paa Creta synes at blusse op igen, og der berettes om flere Træsninger, i hvilke Gætenderne skulle have seiret.

Amer i k a. Der er nu ikke længer nogen tvivl om, at det under Dynastiet Habsburg etablerede Keiserdomme Mexico har ophört at eksistere. Keiserdommet har altsaa endnu ikke bestaaet halvtredie År. Den 29de Mai 1864 betraadte Keiseren og Keiserinden Landet med store Forhaabninger, og nu forlader Monarken ensomt sit Rige, medens hans Gemalinde er ramt af Sindsforvirring, — et alvorligt Eksempel paa den menneskelige Lykkes Omskiftelser.

Den 18de October have Paraguiterne bombarderet Brasilianernes forstandede Leir under Baron Porto Allegre. Bolivia har protesteret mod den mod Paraguay rettede Trippelalliance og sammendrager Tropper ved Grændsen af den argentiniske Republik, truende med at rykke ind i denne.

Blandingar.

En egen Slags Plouge med tre Plougjern er i denne Tid blevet opfundet i Frankrig af en Mand ved Navn Jose de Gasanova, der haade er en lerd Agronom, en dygtig Skribent og en duelig Billédhugger. Man mener, at denne Ploug vil gjøre en heel Revolution i Landvæsenet; den vil blive udstillet paa Verdensudstillingen i Paris næste År.

En ny Slags magnetisk Jern er nylig blevet opdaget. Som det synes, indeholderes der nemlig en høj Grad af Magnetisme i Jern- og Staalspaaner, især i de lange, spiralsformige Spaaner, som man faaer ved at dreie Jern. Denne Magne-

tisme er vedvarende, og isølge Greiss, der først har påvist dette Phænomen, skal den af Dreieredstabet først berorte Ende altid vise imod Syd.

En stor Kanon. I de nordamerikanske Fristater har man i Kanonstoberiet „Fort Pitt“ for kort. Tid siden støbt en til Marinens bestemt Kanon af 20 Tommers Gjennemsnit. Den veier 63,000 Kilogrammer og kan fra sit Sælg udsende Projectiler, som hvert især veie 492 Kilogrammer. Efterat den var støbt, hengit der 25 Dage inden den blev afføjet. Dette Stylke Skyts, siger „Revue maritime et coloniale,“ er bestemt til Taarnet paa et Pantserstib „Puritan,“ som nylig er blevet bygget i Havnens ved New York.

Den oversøiske Dampskibsfarts Udvikling. Det var som bekendt ikke forend i Aaret 1819, at den første Dampbaad „Savannah“ vovede sig til Farten over Oceaanet; det udgik fra Amerika og brugte 26 Dage til Reisen. Efter denne Tid forlod der endnu 19 Aar, inden i 1838 „Serius“ aabnede den første og regelmæssige Forbindelse mellem England og Nordamerika; den første Reise fra London til New York medtog nu kun 17 Dage eller en Trediedel mindre end i 1819. I indeværende Aar, det 47de efterat det første Dampstib passerede Atlanterhavet, og det 28de efter Etableringen af den regelmæssige Dampskibsfart mellem de to Hemisphærer, udføres der af 15 engelske og amerikanske, 1 tyds og 1 fransk Dampstibselstab ikke mindre end omtrent 1,100 Reiser over Atlanterhavet om Aaret, det vil sige 21 ugentlig eller 3 daglig, og Barigheden er for Tiden bragt ned til 12 a 14 Dage for en Reise fra Hamborg til New York.

Innehold.

Side.	Side.
Bor forbiganne og tilkommende Til-værelse	Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat)
Halvaars-Conferencen i Store Saltsf-stad	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)
Redaktionens Bemærkn. (Conference-Forsamlingerne i Store Saltsfstad. 89.	Mvheder
	Blandinger

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæs paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

København.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.